

Sygn. akt IV CSK 79/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. S.

przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., Gminy Miasto P., W. K. , K. S., J. U., R. W. i X. W.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 sierpnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni A.S. od postanowienia Sądu Okręgowego w L. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawczyni powołała się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej przyczynie kasacyjnej obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Istotne zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej wnioskodawczyni dotyczy tego, czy pojęcie drogi wewnętrznej w zakresie orzekania o drodze koniecznej na podstawie art. 145 § 1 k.c. jest tożsame z pojęciem drogi wewnętrznej w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych w związku z art. 3 ust. 1 i art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a jeżeli nie – to czy o prawnie zagwarantowanym dostępie nieruchomości do drogi publicznej świadczy dostęp przez działkę gruntu, która w mpzp nie jest ujęta jako droga wewnętrzna w części opisowej planu, zaś w części graficznej jest przypisana do drogi publicznej. Kwestia wykładni i stosowania art. 145 k.c. jest przedmiotem bogatego dorobku orzecznictwa i nauki prawa cywilnego. Wskazane przez skarżącą zagadnienie dostępu nieruchomości do drogi publicznej przez drogę wewnętrzną jest przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1982 r., III CZP 44/82, OSNC 1983/5-6/70, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 30/10, Palestra 2010/7-8/263, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2011 r., II CSK 94/11, nie publ.) i nie zachodzi w związku z tym racjonalna potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej kwestii. Należy przy tym pamiętać, że realizacja wskazanej wyżej przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji i opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy

przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tego rodzaju wywodów skarga nie zawiera.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania określonych przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji lub też wykazania oczywistych widocznych na pierwszy rzut oka błędów subsumcji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Wnioskodawczyni nie wykazała tego rodzaju kwalifikowanej i widocznej prima vista wadliwości zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.